

Focul sacru

Nicu Hăloiu

Focul sacru

Să nu pătrunzi acolo de nu ești ei născut,
în templul poeziei de parcă-ai fi în piață,
acolo-i altă lume, cu totul altă viață,
e-o lume nesfârșită, ce n-are început!

Acolo-s geruri aspre și călduri adânci,
acolo sunt livezi dăltuite-n gheață
în lumea poeziei se-aude plâns de prunci,
copiii poeziei, născuți ca să-i dea viață!

Nu încerca să cugetă, să-nșirui versuri goale,
nu pângări o lume dacă îi ești străin,
de-i ești născut trăi-vei acea străfulgerare
ce te va pătrunde adânc, ca un suspin!

Din inimă apoi, când inima-ți va plânge,
în timp ce mintea tace așteptând cuminte,
vei naște poezia, din lacrimă și sânge
iar mâna ta va curge, însiruind cuvinte!

Precum cuprinde lacul a cerului culoare,
lumea poeziei, atunci, te va cuprinde
și lumea poeziei îți fi-va templul care,
în sufletul tău bland, o flacără aprinde!

Că lumea poeziei e undeva în tine,
când sufletu-ți suspină, ești deja aproape,
adu-ți acolo mintea, smerită să se-nchine
aceluui foc ce arde și-ți tremură sub pleoape!